

Знову довелось... (переклад О. Грязнова)

Олександр Пушкін

...Знову довелось
Відвідати місця, де я провів
Два роки непомітні у вигнанні.
Вже десять літ пройшло з тих пір; багато
Змінилося для мене у житті,
І сам, земним скоряючись законам,
Змінився я – та знову тут мене
Минуле невідступно огортає.
Здається, ніби вчора ще блукав
У цих гаях.
Будинок мій опальний,
Де з нянею я жив, стоїть на місці,
А вже її нема – не чую я
Важких, знайомих кроків за стіною,
Ні нагляду старанного її.

Ось горб лісистий, на якому часто
Сидів я непорушно – і дивився
На озеро, пригадуючи сумно
Інакші хвилі, інші береги...
Між золотистих нив і темних луків
Воно синіє широко і вільно;
Хвилюючи його незнані води,
Пливе рибалка й тягне за собою
Убогий невід. Береги пологі
Усіяли хатки – а там, за ними,
Вітряк схилився, що насилу крила
Під вітром обертає...
На кордоні
Дідівських володінь, на місці тім,
Де вгору підіймається дорога,
Розквашена дощами, три сосни
Стоять – одна подалі, дві близенько.
Коли повз них, бувало, проїжджав
Я на коні при місячному світлі,

Знайомим шумом шерех їх вершин
Мене вітав завжди. По цій дорозі
Тепер поїхав я і, як колись,
Побачив знову їх. Вони ті ж самі,
І чує вухо знов той самий шерех –
Та біля їх могутнього коріння
(Де порожньо було і непривітно)
Тепер розрісся молодий гайок,
Сім'я зелена, поросль, що тісниться
Як діти навкруги. А оддалік
Стоїть один похмурий їх товариш,
Як холостяк старий, і біля нього
Так само пусто.
Плем'я молоде
І незнайоме! Хай не я побачу
Твій пізній, зрілий вік, коли вже ти
Переростеш старих моїх знайомців
І зовсім їх заступиш від очей.
Але нехай мій внук у тиші ночі
Колись почує ваш привітний шум,
Коли, з гостей вертаючись додому
З веселими й приємними думками,
Повз вас він пройде. І тоді, можливо,
Про мене він згадає.

Переклад: Грязнов Олександр Андрійович